

Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 29.08.1994, sp. zn. 7 A 32/94, ECLI:CZ:VSPH:1994:7.A.32.1994.1

Číslo: 42/1995

Právní věta: Rozhodnutí správního orgánu o zamítnutí návrhu na obnovu správního řízení (§ 62 a násl. zákona č. 71/1967 Sb.) je rozhodnutím procesní povahy, a proto takové rozhodnutí nemůže být ve smyslu ustanovení § 248 odst. 2 písm. e) o.s.ř. přezkoumáváno soudem.

Soud: Vrchní soud v Praze

Datum rozhodnutí: 29.08.1994

Spisová značka: 7 A 32/94

Číslo rozhodnutí: 42

Číslo sešitu: 5

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Obnova řízení ve správním řízení, Přezkum správních rozhodnutí

Předpisy: 71/1967 Sb. § 62

Druh:

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 42

Rozhodnutí správního orgánu o zamítnutí návrhu na obnovu správního řízení (§ 62 a násl. zákona č. 71/1967 Sb.) je rozhodnutím procesní povahy, a proto takové rozhodnutí nemůže být ve smyslu ustanovení § 248 odst. 2 písm. e) o.s.ř. přezkoumáváno soudem.

(Usnesení Vrchního soudu v Praze z 29. 8. 1994, [7 A 32/94](#))

Žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti rozhodnutí žalovaného Ministerstva zemědělství ČR - Ústředního pozemkového úřadu, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce i odvolání Zemědělského družstva v L. proti rozhodnutí Okresního pozemkového úřadu v L., jímž pozemkový úřad zamítl návrh Zemědělského družstva v L. na povolení obnovy řízení ve věci dohody o vydání nemovitostí, schválené pravomocným rozhodnutím Okresního pozemkového úřadu v L. z 8. 8. 1992. Uvedeným rozhodnutím byla schválena ve smyslu § 9 odst. 2 zákona č. 229/1991 Sb. dohoda o vydání nemovitostí v N., uzavřená 16. 2. 1992 mezi Zemědělským družstvem v T., jako povinnou osobou a předchůdcem ZD v L., a MUDr. L. Š., jako oprávněnou osobou.

Vrchní soud v Praze svým usnesením řízení o žalobě zastavil a rozhodl, že žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Z odůvodnění:

Řízení o žalobě nemohlo proběhnout a muselo být zastaveno z těchto důvodů:

Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kterým byl zamítnut návrh na obnovu řízení.

Ze zákonné úpravy obnovy řízení (§ 62 a násl. zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení /správního řádu/) vyplývá, že obnova řízení je svým charakterem mimořádný opravný prostředek, sloužící k odstranění vadného pravomocného dřívějšího rozhodnutí správního orgánu. Zákon stanoví pro povolení nebo nařízení obnovy řízení taxativní důvody (§ 62 odst. 1 písm. a/ až e/ zákona č. 71/1967 Sb.).

Řízení o obnově má dvě fáze: jednak řízení o povolení obnovy (§ 63 správního řádu), jednak řízení obnovené (§ 64 správního řádu); teprve novým rozhodnutím o věci se odstraňuje vadné rozhodnutí původní.

Zemědělské družstvo v L., které podalo návrh na povolení obnovy řízení, i žalobce, jako účastník tohoto řízení, se domáhali povolení obnovy původního řízení s tím, že po právní moci rozhodnutí, jímž byly předmětné nemovitosti vydány MUDr. L. Š., vyšly najevo nové skutečnosti, které mohly mít podstatný vliv na rozhodnutí. Touto novou skutečností měl být žalobcem nově uplatněný nárok na vydání týchž nemovitostí u ZD v L., opírající se o tvrzení, že nárok byl uplatněn již trhovou smlouvou z 16. 10. 1946, již prodávající L. Š. a M. Š. prodali tyto nemovitosti manželům J. M. a K. M.. Povolení obnovy řízení se oba zmínění účastníci dovolávali poukazem na ustanovení § 62 odst. 1 písm. a) správního řádu.

Správní orgán, rozhodující o návrhu na povolení obnovy řízení v prvním stupni, ani žalované ministerstvo v odvolacím řízení tento důvod uplatněný žalobcem neshledaly a neshledaly ani jiný důvod pro povolení obnovy řízení, neboť dospěly k závěru, že tvrzené nové skutečnosti a důkazy, tj. zejména trhová smlouva z 26. 9. 1946, předložená žalobcem, nemohly mít vliv na vydané rozhodnutí.

L. Š., jako oprávněná osoba v původním řízení o schválení dohody o vydání pozemků, svůj nárok doložil výpisem z pozemkové knihy, kde je zapsán jako původní vlastník části pozemků a z něhož plyne, že ke zbylé části svědčilo vlastnictví až do přechodu pozemků na stát jeho matce, zapsané v pozemkové knize tamtéž. Přechod tohoto pozemkového majetku na stát byl v původním řízení doložen rozhodnutím Ministerstva zemědělství z 15. 3. 1948 podle zákona č. 142/1947 Sb., přičemž z tohoto rozhodnutí je zřejmé, že majetek byl připsán knihovně právem vlastnickým M. Š. a L. Š. Z téhož rozhodnutí plyne, že jim byla dána k 1. 10. 1948 výpověď z hospodaření manželům J. M. a K. M., kteří na uvedených nemovitostech hospodařili. Uplatnění nároku žalobcem L. M. není novou skutečností, o níž by správní orgán při svém rozhodování nevěděl, neboť jim byl nárok uplatněn u pozemkového úřadu již 24. 4. 1992, avšak jeho tvrzení, že je oprávněnou osobou, bylo doloženo pouze kopií rozhodnutí bývalého státního notářství o nabytí dědictví a výstřížkem z novin. Žalobcem předložená trhová smlouva ze dne 16. 10. 1946 sice převáděla předmětné nemovitosti na manžele J. M. a K. M. (právní předchůdce žalobce), ale k převodu vlastnického práva touto smlouvou nedošlo, neboť převáděn byl pozemkový majetek z přídělu nabytého na základě první pozemkové reformy a k veškerému nakládání s takovým majetkem byl třeba souhlas Státního pozemkového úřadu (později ministerstva zemědělství), jak stanovila samotná smlouva v čl. X., a to souhlas podle zákona č. 81/1920 Sb. Tento souhlas však nebyl dán i přes opakované žádosti a vlastníkem nemovitostí zůstali L. Š. a M. Š., kterým byl také majetek odňat podle zákona č. 142/1947 Sb. Manželé J. M. a K. M., kteří pozemky užívali od 1. 5. 1946, se vlastníky nikdy nestali a bylo proto s nimi, jak vyplývá z výpovědi z hospodaření (a to i soudní výpovědi z 4. 6. 1948), jednáno vždy jako s uživateli (nájemci) nemovitostí. Ustanovení § 28b odst. 2 zákona č. 183/1993 Sb., kterým byl novelizován zákon č.

229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, na postavení žalobce nemůže nic změnit, protože na daný případ nedopadá. Vztahuje se pouze na případy, kdy nedošlo k přechodu vlastnického práva na kupujícího proto, že nebyl udělen souhlas ministerstva zemědělství podle § 13 zákona č. 46/1948 Sb.

Zamítnutím návrhu na obnovu řízení vyjádřil správní orgán svůj procesní postoj k důvodům uplatněným ve věci právním nástupcem původní povinné osoby, která pozemky dohodou vydala, a žalobcem a nepřipustil, aby věc byla znovu v obnoveném řízení projednávána, neboť dospěl k závěru, že předložené nové skutečnosti a důkazy nemohly mít podstatný vliv na rozhodnutí a nebylo by rozhodnuto pozemkovým úřadem jinak, i kdyby všechny uvedené skutečnosti byly v době vydání rozhodnutí o schválení dohody známy.

V důsledku toho zůstalo původní pravomocné správní rozhodnutí nezměněno a práva a povinnosti žalobce nebyla dotčena, a to v daném případě ani rozhodnutím, jímž nebyla povolena obnova řízení, avšak ani rozhodnutím ve věci samé o schválení dohody o vydání předmětných pozemků. Z provedených důkazů plyne, že k těmto pozemkům nevzniklo právním předchůdcům žalobce vlastnické právo platným a právně účinným způsobem a v době převodu pozemků na stát byly jeho předchůdci pouze uživateli pozemků (osobami s právem hospodaření), nikoli vlastníky uvedených nemovitostí. Žalobce se proto s úspěchem nemohl dovolat jakéhokoli restitučního nároku odvozeného z původního vlastnictví k těmto nemovitostem. Na jeho případ nedopadá ani ustanovení § 28b odst. 2 zákona č. 183/1993 Sb., jak správní orgán správně posoudil, ani ustanovení § 4a a násl. zákona č. 229/1991 Sb. Skutečnost, že žalobce byl účasten restitučního procesu z důvodu poskytnutí náhrady za živý a mrtvý inventář, nemůže mít vliv na posouzení rozhodných skutečností ohledně pozemkového majetku, neboť u tohoto majetku nebyl zpochybněn ani vyvrácen právně účinný převod a jeho odnětí státem vlastníky.

Zamítnutím návrhu na povolení obnovy řízení bylo rozhodnuto o tom, že věc pravomocně skončená nebude znovu projednávána. Účastník řízení má právo na takovýto mimořádný zásah jen tehdy, jsou-li splněny zákonem předpokládané důvody. Předmětem řízení o povolení obnovy bylo posouzení procesních podmínek, tj. zda byl návrh na povolení obnovy podán v zákonných lhůtách a zda je dán důvod v zákoně vymezený pro to, aby proběhlo nové řízení ve věci samé. Správní orgán dospěl k závěru, že důvod uvedený v ustanovení § 62 odst. 1 písm. a) správního řádu, kterého se navrhovatel podáním návrhu a žalobce v řízení dovolávali, dán není. Vyslovil proto, že žalobce (ani ZD v L.) procesní podmínku pro obnovení původního řízení ve věci samé nedoložili, protože jimi uváděné skutečnosti rozhodnutí ve věci nemohou ovlivnit. Napadeným rozhodnutím byl tak odmítnut zásah do věci pravomocně skončené a tím bylo rozhodnuto o procesním právu účastníka správního řízení a znovuprojednání věci. Z uvedeného plyne, že šlo o rozhodnutí o procesním právu účastníka řízení, tedy o rozhodnutí procesní. Ta jsou však z přezkumu soudem vyloučena ustanovením § 248 odst. 2 písm. e) o.s.ř.

Proto nezbylo, než řízení zastavit, protože žaloba směřovala proti rozhodnutí, které nemůže být předmětem přezkoumávání soudem (§ 250d odst. 3 o.s.ř.).

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením §146 odst. 1 písm. c) o.s.ř. (§ 246c o.s.ř.), podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení podle jeho výsledku, jestliže řízení bylo zastaveno.